

Sygn. akt IV KK 235/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Danuta Bratkrajc

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 czerwca 2017 r.

sprawy **M. B.**

skazanego z art. 278 § 1 w zw. z art. 12 k.k. i innych

z powodu kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w T.

z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt II K .../16

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. co do pkt I, III i IV i w
tym zakresie sprawę M. B. przekazuje Sądowi Rejonowemu w T.
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 26 stycznia 2017 roku, sygn. akt II K .../16, uwzględniając na posiedzeniu złożony w trybie art. 335 § 2 k.p.k. wniosek prokuratora, uznał oskarżonego M.B. za winnego popełnienia dwóch ciągów przestępstw:

- opisanych w akcie oskarżenia w punktach III, IV i IX i zakwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., 278 § 1 k.k. i 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

- opisanych w punktach I, II, V, VI, VIII oraz od X do XXVI aktu oskarżenia i zakwalifikowane z art. 279 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Za czyny objęte pierwszym ciągiem przestępstw Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt I), za drugi ciąg 2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II). Na podstawie przepisów art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. i 91 § 2 k.k., orzekł wobec M. B. karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III). Nadto w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. zobowiązał go do naprawienia pokrzywdzonym wyrządzonej szkody (pkt IV).

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się 3 lutego 2017 r.

Od tego wyroku kasację złożył Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz środka karnym na korzyść skazanego M. B. (pkt I, III i IV wyroku) i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, a mianowicie art. 343 § 3 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwie zmodyfikowanego wniosku prokuratora i wydaniu na posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2017 r. wyroku skazującego m.in. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., obejmujący m.in. kradzież mienia o łącznej wartości 500 zł, tj. z rażącą obrazą przepisu art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., ponieważ w dacie wyrokowania przez Sąd, zachowanie M. B. wyczerpywało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z brzmieniem art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247), wartość skradzionego mienia nie przekraczała wówczas 1/4 minimalnego wynagrodzenia, **wniósł** o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Poza sporem jest, że złożony przez prokuratora wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k. winien być poddany przez Sąd Rejonowy w T. ocenie zarówno pod względem jego merytorycznej poprawności, jak też zgodności z przepisami prawa materialnego. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w T., uwzględniając wniosek oskarżyciela publicznego i skazując w trybie art. 335 k.p.k. M. B. za z zarzucane mu przestępstwa na karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, nie sprostął tym wymaganiom.

O ile bowiem w dacie skierowania do Sądu Rejonowego w T. aktu oskarżenia, tj. 30 grudnia 2016 r. wniosek prokuratora o skazanie oskarżonego M. B. w trybie art. 335 k.p.k., na uzgodnioną wcześniej karę, był prawidłowy, o tyle po zmianie stanu prawnego w styczniu 2017 r. wymagał on stosownej korekty, która uwzględniałaby aktualny stan prawny.

Przypisany w punkcie I wyroku ciąg przestępstw, zawierający czyny opisane w pkt III, IV i IX aktu oskarżenia, obejmował m.in. dokonaną przez M. B. w dniu 5 września 2016 r. w T. kradzież akumulatorów samochodowych o łącznej wartości 500 zł na szkodę A. K. i P. B. (czyn z pkt III aktu oskarżenia). W dacie popełnienia tego czynu zachowanie sprawcy, z uwagi na wartość skradzionego mienia, stanowiło przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Zgodnie bowiem z obowiązującymi przepisami, wartość mienia uzasadniająca przyjęcie w przypadku tzw. czynów przepołowionych przestępstwa kradzieży, a nie wykroczenia, była wielkością przekraczającą 1/4 ówczesnego minimalnego wynagrodzenia za pracę. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę określiło jego wysokość w 2016 roku na poziomie 1850 zł, a zatem 1/4 tego wynagrodzenia wynosiła 462,50 zł. W tej sytuacji przypisany czyn polegający na zaborze w celu przywłaszczenia rzeczy o wartości 500 zł w dniu 5 września 2016 r. był przestępstwem.

Sytuacja prawna uległa jednak zmianie w chwili wyrokowania, albowiem od dnia 1 stycznia 2017 roku, na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9

września 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz.1456), wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę została ustalona na poziomie 2000 zł. Wartość skradzionych przez M. B. akumulatorów przestała zatem przekraczać wskaźnik 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę i w dniu wydania wyroku skazującego, tj. 26 stycznia 2017 r. oznaczała, iż oskarżony dopuścił się jedynie wykroczenia określonego w art. 119 k.w.

Sąd Rejonowy w T. nie dostrzegał tej zmiany stanu prawnego i akceptując w opisanej sytuacji wniosek oskarżyciela publicznego o skazanie M. B. na posiedzeniu, bez przeprowadzenia rozprawy, a następnie uznając, iż dopuścił się on i przestępstwa kradzieży rażąco naruszył przepisy art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 § 3 i 7 k.p.k. oraz art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (por. też wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 sierpnia 2015 r., sygn. akt II KK 209/14 i z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt II KK 318/16).

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy, z mocy art. 537 § 2 k.p.k., rozstrzygnął jak w wyroku.

kc